

LBRIS | We know
IGOR BERGLER

CUBUL LUI METATRON

Continuarea bestsellerului
APOCALIPSA DUPĂ CHARLES

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

Când ceva se termină, se termină.

(Principiu șamanic)

Un țipăt brăzdă aerul și lăasă în urma lui ecouri sumbre. Don Esteban călăuzise multe suflete la viața lui, dar în seara aceea simțea ceva neliniștitor în aer. O tensiune neclară clo-cotea în tăcerea grea a nopții. Ca niciodată, foșnetele junglei, croncăniturile și trilurile stridente ale păsărilor îi bruiiau șamanului percepția. Nu reușea să-și dea seama dincotro venea vibrația, era prea vagă încă.

Așezați în jurul cercului desenat pe pământ, pe frunze proaspete de bananier și înconjurați de flori albe de brug-mansia, participanții la ritual priveau focul cu teamă și nerăbdare. Florile, pe care localnicii le numeau „trompetele îngerilor”, tocmai pentru că aveau forma unei trompete, emanau noaptea un parfum puternic, dulce, despre care se credea că ține spiritele pure aproape și le alungă pe cele rele. Pe cât era de albă și de frumoasă, pe atât era de toxică floarea.

Micul grup de străini sosise la *refugio* pe la ora prânzului și rămăseseră cu toții oarecum retrași, fiecare preocupat de propriul său scop și fiecare atras de promisiunea că ayahuasca, licoarea misterioasă a junglei, îi va deschide ușa spre adâncul minții.

Don Esteban își strânse ponchoul peste umeri, traversat de un fior rece. Îi privi pe rând, cu ochi sfredelitori. Lumina

lunii cădea peste șuvițele sale argintii, accentuându-le strălucirea și adâncind încrețiturile chipului care arăta ca o scoartă de copac. Cuplul de nord-americani, așezat chiar în fața lui, părea împietrit într-o vârstă greu de ghicit. Nici tineri, nici bătrâni, bărbatul și femeia se țineau de mână, împărțind aceeași pătură roasă, din lână de alpaca. Aveau un aer caraghios, așa înfוליți și cu capetele acoperite de *chullos* colorate. Lângă femeie, la doi pași, un tânăr francez cioplea un băț cu briceagul său multifuncțional. Așchiile subțiri săreau în foc și se mistuiau rapid, lucru care părea să-l fascineze pe francez, ca și cum de-abia atunci ar fi descoperit puterea magică a văpăii. „Neghiobul”, gândi Don Esteban și-și mută privirile mai departe, întâlnind ochii negri ai unei femei mai în vârstă, cu pielea arsă de soare și mâinile muncite. Părea cea mai relaxată dintre toți. Șamanul ridică un colț al gurii, iar ea făcu la fel, într-un soi de recunoaștere complice. Grupul era completat de o altă femeie, fiica celei mai în vârstă, ce părea că moștenise nu doar trăsăturile fizice ale mamei sale, ci și calmul acesteia. Un singur loc în cerc rămăsese neocupat.

– *Disculpe!* se scuză Charlie D. pentru întârziere, așezându-se grăbit pe pământ.

Nimeni nu zise nimic. Inima verde, umedă și strălucitoare a pădurii amazoniene pulsa sub bolta de stele, pompând o energie misterioasă pe care cei prezenți o sperau aducătoare de răspunsuri și vindecătoare de spirit.

Don Esteban aprinse, în sfârșit, lemnul sacru, aruncă peste el câteva frunze de coca, iar fumul răspândi rapid o aromă densă, dulce și rășinoasă. Apoi agită mănunchiul de pene de condor în direcția grupului. În ritmul sunetului lin, începu să murmure o incantație străveche în Quechua.

– Condor de aur, deschide cerurile și țese o lume nouă! Tu, care atingi vârful muntelui, al cărui ochi ager pe toate le vede, oh, străbunul meu, nai nai nai... Vindecător puternic, purificator de suflete, ghid iubit veghind asupra a toate care sunt și restabilind echilibrul lor, învăluie locul acesta în dragoste, scaldă-l în culorile universului și cheamă spiritele protectoare ale pădurii, ale animalelor și ale apei.

Cuplul american închisese deja ochii, cufundându-se imediat în experiența exotică pentru care plătise două mii de

dolari, nevrând să piardă niciun cent din exorbitanta sumă. Ceilalți, însă, erau încă prezenți cu toate simțurile, într-o stare de vigilență, în care li se amestecau curiozitatea, teama și speranța.

Odată rugăciunea încheiată, Don Esteban lăsă penele deoparte și așeză în fața lui un bol de lut, umplut cu o licoare vâscoasă și întunecată, o combinație de zeamă de frunze de *Psychotria viridis* și viță de *Banisteriopsis caapi*, fierte ore întregi pentru a crea concentratul miraculos. Mâinile noduroase ale șamanului se plimbară apoi deasupra bolului cu o lentoare ritualică, în timp ce buzele se mișcau rostind cuvinte inaudibile.

– Închideți ochii, le ceru el.

Americanii, care închiseseră ochii mai devreme decât fusese necesar, acum îi deschiseră, dar privirea severă a lui Don Esteban îi făcu să-i închidă repede la loc.

– Clarificați-vă intențiile! Așezați-vă gândurile pe altarul junglei. Îndreptați-vă mințile spre ceea ce căutați să aflați sau să vindecați. Pământul crește, focul strălucește, vântul șoptește, apa șerpuiește, spiritul unește.

Șamanul turnă esența maronie în șase cupe mai mici. După vreo două minute, lovi de câteva ori cu un ciocănel o toacă de lemn, iar sunetul îi făcu pe toți să deschidă din nou ochii. Don Esteban oferă fiecăruia câte o cupă, făcându-le semn să aștepte. Se așeză apoi la locul lui, pe frunzele de bananier și scoase un fluier de la brâu.

– Beți! îi îndemnă șamanul, după care își duse fluierul la gură și începu să cânte.

Americanii, mai sceptici, mirosiră întâi licoarea și se strâmbară la unison, dezgustați de aroma amară. Dar, cu gândul la banii plătiți, își făcură curaj și începură să soarbă. Nerăbdător, francezul dădu peste cap conținutul cupei sale, iar mama și fiica sorbiră și ele, fără grabă, lichidul maroniu. Când îi veni rândul, Charlie D. mai privi o dată cupa întunecată, simțind un nod în stomac. Intenția sa era confuză, simțea că e atras de un gând cețos, pe care nu-l înțelegea pe deplin. Nu-i venea să se aventureze în acea experiență, fără să-și fi clarificat scopul.

– Renunță la control, lasă băutura să-ți dezvăluie ce trebuie să vezi, sună grav vocea încurajatoare a lui Don Esteban.

Charlie D. îi privi cu coada ochiului pe americani, care imediat ce ingeraseră lichidul începuseră să reacționeze printr-un tremur violent, despărțindu-și mâinile, până atunci împreunate.

– Se scutură de energiile negative, îi zise șamanul impasibil. E purificarea de dinainte, pentru a putea călători spre alte țărâmurii. Bea!

Charlie D. înghiți lichidul vâscos, care îi învălui imediat limba și gâtul într-un gust înțepător. Își simți stomacul strângându-se sub valul copleșitor al amarului. Sunetul fluierului îi umplu urechile cu note eterice, invitând spiritele să se arate. Apoi fluierul tăcu, făcând loc vocii profunde a lui Don Esteban. Acompanied de un tambur, care imprima un ritm sacadat ceremoniei, șamanul își conducea călătorii spre starea de conștiință modificată, legându-le sufletele de spiritele junglei, prin *icaros*. Cântările sacre deșirau țesătura realității și direcționau experiența după intenția fiecăruia, în compania spiritului ayahuasca.

Charlie D. simțea cum totul în el se dizolvă și cum jungla, cerul și pământul se topesc într-o vastitate de culori și forme fluide. Lumina însăși căpăta o textură lichidă, transformându-se în valuri care dansau în jurul lui. Un voal invizibil fusese parcă tras deoparte, dezvăluindu-i o altă lume, ascunsă simțurilor.

Vedea, în spatele pleoapelor închise, imagini din copilărie, chipuri ale unor persoane pe care abia le mai ținea minte, figuri ce se transformau în creaturi ciudate, în arbori cu ochi sau plante carnivore gigantice care îl priveau insistent. Eșafo-dajul realității cedă în sfârșit și se percepă pe sine cum pășește în alte dimensiuni, în alte timpuri, atras într-un spațiu primordial, unde forme primitive de viață pluteau într-o masă de energie pură. Un val de căldură intensă i se răspândi apoi, de la stomac până în vârful degetelor. Corpul îi deveni ușor, apoi greu, apoi își pierdu definitiv masa și contururile. Se transformase în aer, pielea i se descompusese și se amestecase cu tot

ce era în jur. Egoul i se dizolva și el. Altceva preluase controlul ființei lui.

În străfundul minții, lumini colorate izbucniră din nimic, formând spirale vibrante, care antrenau bucăți de realitate, recompunând puzzle-uri bizare. Capete de animale, frunze de copaci, gheare, organe umane în stadii incipiente, solzi aspri – toate se asamblau haotic și copleșitor în monștri absurzi. Se simți cuprins de o teamă viscerală, ca și cum s-ar fi aflat în pragul unui abis infinit și ar fi trebuit să sară. Spiritul ayahuasca își croia drum prin toate cotloanele ființei lui și scotea la suprafață cele mai întunecate spaime. Ultimul grăunte de conștiință îi șopti că o să moară, că o să rămână pe veci acolo, pe fundul aceluia misterios ocean cosmic.

Don Esteban, care identificase în acel tânăr întârziat sursa vibrației necunoscute, se apropie și îi suflă fum de tutun direct în nas. Charlie D. îl inspiră și-l percepu ca pe o întrebare: „Ești pregătit?” Dintr-odată, se simți purificat, gol. Fără să vadă cu adevărat, vedea îndepărtându-se de el toate energiile negative. Fu apoi scaldat de o lumină puternică, îmbăiat într-o stare de pace profundă. Devenise pământ, junglă, stele și toate ființele vii. Era o iubire pe care nu o mai încercase până atunci, nici nu o primise, nici nu o dăruise vreodată. Lumina aceea caldă luă chipul mamei sale, care se transfigură în chipul bunicii, care continuă să se dizolve în alt chip de femeie, până când se aplatiză în fotografia alb-negru, învechită de vreme, a unei femei pe care nu o cunoscuse niciodată, dar o simțea tot ca pe mama lui. Vru să întindă o mână spre poză, să o mângâie, cuprins de duioșie, însă nu avea mâini și, oricum, hârtia fotografică se rupse cu brutalitate, într-o fracțiune de secundă, în mii de bucăți. Părțile se recompuseră rapid, ca-ntr-un caleidoscop, formând o altă figură, a unui bărbat cu barbă ce-i fusese, pe rând, tată, bunic, străbunic, stră-străbunic și tot așa, toate la un loc, într-un singur chip sever. Fața aceea fără volum deveni gigantică, cu o expresie gravă. „Ce-ai făcut?” auzi vocea muștrătoare venind dinspre chip. Îi privi ochii și văzu dincolo de ei imagini înfiorătoare, care îl asaltau cu o violență greu de suportat: oameni transfigurați, ființe mutilate, trupuri primitive ce se târau spre el, urmate de umbre

încă și mai monstruoase. Dintr-odată, se simți vinovat pentru toate greșelile naturii. O povară insuportabilă!

Pe măsură ce invocția șamanului devenea mai intensă, vinovăția se amplifică în el. „Tu! Tu!”, îl alergau vocile alterate, „Plătește păcatul!” Charlie D. fugea prin cosmos, fără să se poată ascunde. „Fie ce-o fi!” își zise și se opri suspendat în gol, hotărât să le înfrunte. Din inerție, monștrii se izbiră de el și se contopiră cu el. „Sunt cu voi!” urlă Charlie D., iar ecoul se auzi în tot universul, întorcându-se apoi în el ca un sentiment că știe ce are de făcut, chiar dacă asta l-ar putea costa totul. Se simți, în sfârșit, împăcat, chiar dacă încă și mai îngreunat de acceptare. Apoi efectul licorii începu să scadă, realitatea să se reasambleze încet-încet. Corpul îi era sleit, mintea epuizată, sufletul inexplicabil de liniștit.

Șamanul cânta *icaros*-ul final, ghidând sufletele înapoi, ca un păstor ce-și aduce turmele din pustiu. Americanii se treziseră primii și vomitau de zor, în timp ce realitatea lor revenea la contururile ei obișnuite. Francezul plângea în hohote, încovrigat pe frunzele de bananier, ca un prunc renăscut, eliberat din nou din pântec. Nu departe de el, mama și fiica se priveau ca două străine, amintindu-și treptat cine erau și încercând să-și recupereze versiunile de altădată.

Charlie D. privea în gol. Începuse să-și simtă și el corpul din nou – o greutate familiară, dar străină în același timp. Mâinile, picioarele, pielea, toate păstrau o ușoară vibrație, ca o urmă a călătoriei. Fiecare inspirație a aerului rece îi aducea o ciudată senzație de claritate, de parcă simțurile i-ar fi fost ajustate, acordate la o frecvență mai înaltă. Amintirile de dinainte de ritual se întorceau încet, acoperite însă de o nouă patină, ca o pecete nevăzută. Frica pe care o simțise, acea teamă viscerală de abisuri de necuprins se evaporase, lăsând în loc un sentiment ciudat de acceptare. Privise în ochii întunericului. Simțise că e mic, infinit de mic, dar parte din ceva mare, infinit de mare. Lacrimi îi curgeau calde pe obraji și picurau pe pământul rece. Golit de tot ce fusese odată, Charlie D. leșină pe ultimele acorduri ale cântecului.

CAPITOLUL 2

Cambridge University, Anglia

Profesorul Jim S. nu-și revenise din umilință, deși trecuse mai bine de o lună de la fiascoul conferinței pe care o organizase în impozanta Casă a Senatului Universității Cambridge. Fusesse desemnat, în calitate de director al Fondului Documentar Charles Darwin, să reveleze întregii lumi academice CER-ul, teoria Convergenței Evolutive de Regres a lui Darwin, tainuită vreme de mai bine de un secol în laboratorul secret din Downe. Conferința trebuia să fie un eveniment grandios, de o importanță epocală, deoarece aducea în atenția cercetătorilor descoperirea istorică a unor manuscrise inedite, care aruncau un mare semn de întrebare tocmai asupra celebrei teorii pe care tot Darwin o dăduse umanității: evoluționismul. Însă Jim S. eșuase lamentabil. Asupra profesorului coborâse atunci cea mai mare rușine pe care un om de știință o putea îndura – lipsa dovezilor.

Îl ura de moarte pe acel tânăr care-l înșelase, dispărând cu originalele, pe care – era adevărat – tot el le descoperise. Dar acest lucru nu-i dădea niciun drept să și le însușească. Moștenirea lui Darwin nu-i aparținea descoperitorului, ci umanității! Jim S. l-ar fi strâns de gât cu mâinile lui, dacă ar fi știut de unde să-l ia.

Aplecat asupra unor fragmente de hârtie îngălbenită, în biroul întunecat de la Cambridge, profesorul pufnea repetat, rememorând obsesiv scena eșecului. Revedea în minte chipurile distinșilor invitați veniți din toate colțurile lumii să-l

asculte vorbind despre o idee radicală, devastatoare, ce transforma felul în care puteau fi privite evoluția, istoria vieții și viitorul speciei umane. Cei câțiva profesori de la Cambridge care apucaseră să vadă documentele erau conștienți că teoria putea deopotrivă salva sau condamna lumea. Totul depindea de lumina în care Jim S. puneă întreaga poveste. Dar el nu reușise să controleze panica ce-l cuprinsese când constatase că manuscrisele se evaporaseră. Pentru prima dată în istoria Universității Cambridge, Casa Senatului răsunase de hui-duieli, și nu de aplauze. Valul de dezamăgire și de indignare din aulă îi blocase mintea. Se umpluse brusc de broboane de sudoare, se bâlbâise deplorabil, nu fusese capabil să improvizeze nici măcar o scuză și, într-un final, se trezise îndepărtat de la pupitru de doi colegi.

În timpul care se scursese de atunci, acel „pfff” se transformase într-un tic, un obicei ridicol de care Jim S. nici nu-și mai dădea seama.

— Pfff! făcu el din nou, când secretara îi anunță prezența Rebeccai Miller.

Tânăra păși în camera întunecată cu pași fermi.

— Mă bucur să vă revăd!

Profesorul scutură apatic mâna ușoară a femeii.

— Domnișoară, eu nu mă mai bucur de nimic, se lamentă el, pufăind din nou.

— Sper să putem schimba curând această situație. Charlie e dat în urmărire generală pentru furt calificat, acuzație la care s-a adăugat și cea de tăinuire. Manuscrisele au fost clasate oficial ca patrimoniu cultural. Interpolul îl caută peste tot și va fi extrădat, oriunde va fi găsit pe lumea asta. Îl așteaptă zece ani de temniță.

— Cu ce mă încălzește pe mine c-o să stea el la răcoare? Cariera mea e deja distrusă.

— Nu spuneți asta! Lucrurile se vor remedia. Vă veți recăpăta credibilitatea, iar manuscrisele vor intra definitiv în custodia dumneavoastră și atunci veți putea organiza din nou evenimentul. Faptul că nu ați fost demis este un semn bun.

— Deocamdată, singurul semn e cel al rușinii, o pată neagră pe reputația mea, pe care nimic nu o poate spăla. Sunt

singurul vinovat! Nu trebuia să am încredere în pușlama aia. Pfff!

— Domnule profesor, înțeleg importanța academică a acestor manuscrise și vă înțeleg mâhnirea, dar nu uitați că „Proiectul Archaeus” depășește cercul strâmt al acestei comunități. Am făcut un pact după conferință. Aveți copiile. Pentru Archaeus sunt la fel de valoroase ca și originalele. Ne interesează conținutul, nu suportul. Misiunea dumneavoastră este să extrageți de acolo informațiile utile proiectului nostru, pe care să le corelați cu ce există deja în arhive, astfel încât să grăbim procesul. Starea dumneavoastră, cu oricâtă compasiune aș trata-o, întârzie acțiunile noastre. Vă rog să depășiți momentul, să vă adunați odată și să vă achitați de sarcina pe care v-ați asumat-o. Noi ne facem treaba, vom reda Fondului manuscrisele, dar schimbul trebuie să fie echitabil. Așa ne-am înțeles!

Jim S. își ridică ochii spre femeie. Era clar că nu-l înțelegea deloc, așa cum pretindea. În spatele vorbelor ei clare se ascundeau intenții obscure. Jim S. nu fusese informat cu privire la toate detaliile „Proiectului Archaeus”. Dimpotrivă, când pusese anumite întrebări, se lovise de refuzul celorlalți de a răspunde. Intrase în acel joc imprudent, mânat doar de ambiția de a completa Fondul Documentar, cel mai valoros proiect al său, pe care îl gestiona de peste douăzeci de ani. Practic, întreaga lui carieră se construise în jurul manuscriselor lui Darwin. Reputația și rațiunea lui de a fi stăteau în cele câteva zeci de dosare, cuprinzând documentele lăsate de naturalist. Puțin îi păsa lui Jim S. de teoria aceea aberantă. Fără originalele care ar fi trebuit să fie în custodia lui, nu valora nimic. Iar oamenii aceștia cu care se asociase neoficial păreau a nu înțelege deloc importanța muncii lui. Îl frustra nepăsarea lor și o lua ca pe o lipsă de respect.

— Domnișoară, nu așa funcționează lucrurile! Fără dovezi, teoria, pe care doar o mână de cercetători am avut șansa să o vedem în versiunea sa originală, va rămâne o elucubrație. Ați fost acolo! Ați văzut reacția oamenilor de știință. Pfff... Nimeni nu se va mulțumi cu o combinație haotică a unor elemente absurde, nesuținute științific. Ipoteze ca aceasta poate oricine să emită. Tocmai de aceea, țin morțiș

să am originalele. Iar presiunea pe care o puneți pe mine nu va ușura deloc procesul. Graba strică treaba! Ați putut vedea acest lucru foarte bine din experimentele eşuate ale lui Thompson. Nu cred că vreți să-i împărtășiți soarta.

– Doctorul Thompson era orbit de orgoliul său exacerb, ca să nu mai vorbesc că scopul dumnealui era de-a dreptul malefic. Își merită soarta!

– Spre deosebire de scopul dumneavoastră nobil, îi aruncă profesorul ironic.

– Nu e momentul să polemizăm pe marginea binelui și a răului. O să ajungem și acolo, când va veni timpul. Iar primul pas, așa cum spuneți și dumneavoastră, este recuperarea manuscriselor. Noi ne ocupăm deja, iar acum este rândul dumneavoastră să vă țineți promisiunea.

– Mda, făcu Jim S. Am documentat toată partea cu expediția lui Darwin, am corelat tot ce apărea în jurnalul nou cu elemente din Fond, scrisori personale și articole publicate în *Biological Journal* al *Linnean Society*. Măcar această bucată a procesului e acoperită cu dovezi. E un punct de plecare.

– Dar nu este suficient! Trebuie să localizăm tribul acela! E crucial să ajungem acolo înaintea lui Charlie!

– Domnișoară, singurii martori credibili ai acelei întâmplări sunt Darwin însuși și chirurgul echipajului, Sir Bynoe. Vă amintesc că ambii sunt morți și niciunul nu a lăsat vreun indiciu clar. „Doar la câteva sute de metri de locul în care stabiliserăm tabăra” e foarte vag, mai ales că în decursul anului aceleia au campat de zeci de ori pe Amazon. Poate fi oriunde. Însemnările nu sunt datate.

– Refaceți tot traseul din documentele pe care le aveți și lăsați în grija noastră restul.

– Chiar și așa, nu există nicio garanție că tribul acela a supraviețuit timpului. Din descrierile lui Darwin, dacă e să le dăm crezare, erau toți într-o degradare fizică ce nu le permitea nici supraviețuirea, nici reproducerea. Iar supoziția dumneavoastră că vreo plantă sau vreun alt element natural din zonă a dus la transmutațiile acelea odioase e complet nefondată. Căutați acul în carul cu fân, după părerea mea. Pfff! Să găsești o buruiiană în jungla amazoniană...